

[Korsgaard.]

Mænd ude omkring gør os til. Det tror jeg i hvert Fald er nogenlunde sikkert, men jeg ved, at det er fuldkommen sikkert, at den Mand, der kan udtale sig, som Hr. Vinding Kruse har gjort, om hele den offentlige Virksomhed — han er i hvert Fald ikke nær saa klog, som han selv tror han er.

Efter disse Bemærkninger vil jeg gerne, om jeg saa maa sige, gaa over til Sagen og først opholde mig ved Lovforslagets § 5, som i Virkeligheden er, synes jeg, en hel Nøgle til Situationens Afklaring, vel at mærke, hvis man gennemfører den. I § 5 staar der nemlig, at man ganske rolig kan sige til en Mand, som har, skal vi sige, 20 000—30 000 Kr. til gode i en Ejendom — Sikkerheden er i og for sig god nok —, og han har i sin Tid sluttet Overenskomst med den paagældende om, at han skulde have 5 eller 6 pCt.: nu nedsætter vi Renten til $4\frac{1}{2}$ pCt. Det er jo akkurat det samme, som Departementschef Waage har sagt i bredere Forstand: at man ganske rolig kan ophæve Renten for Kreditobligationer og forandre den vilkaarligt for en kortere eller længere Tid. Hvortil saa al den Tale om, hvem der skal betale? Det er jo bare et Pennestrøg, der behøves; man siger: den Mand, der skylder til Kreditinstitutioner saa og saa mange Penge til $4\frac{1}{2}$ pCt., skal betale $3\frac{1}{2}$ pCt. eller 2 pCt., eller hvilken Procent man nu finder kunde være passende. Jeg har ladet mig sige, at der staar Professorer bag ved denne Fortolkning af, hvad man kan tillade sig, det skal altsaa være tilladt at gøre noget saadant. Ja, jeg minder om den gamle Historie om Bismarck, der sagde: Saa mange Professorer — *Deutschland verloren!* Kan det gaa igennem, synes jeg, enhver Retssikkerhed for det, man har udlaant, er borte.

Hvad Problemerne i øvrigt angaar, vil jeg om Konvertering eller Ikke-Konvertering sige, at jeg nærer ingen Tvivl om, at man ved tilstrækkelige Tvangsforanstaltninger kan faa Obligationerne op, men jeg er fuldkommen sikker paa, at man ikke kan holde dem dér, medmindre Pengemarkedet af sig selv indstiller sig derpaa. Og da det offentlige af mange Grunde, vil jeg i øvrigt gerne indrømme, meget daarligt kan indstille sig paa en virkelig Opsparingspolitik, saa vil den Konvertering, vi gennemfører, maaske nok kunne blive til Gavn for dem, der i Dag ejer $4\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer, men jeg tvivler om, at den i Virkeligheden vil lette Rentemarkedet ret langt ud i Fremtiden.

Hvad den individuelle Rentelettelse

angaar, skal jeg kun lige sige, at her vil der opstaa den Tilstand, at den Person, der ejer en Ejendom, eller eventuelt hans Livsarvinger, vil i Kraft af den specielle Rentelettelse, der gives for 4—5 Aar, hvis Tiderne ikke forbedrer sig i flere Aar, være stillet saaledes, at Ejendommen faktisk har større Værdi for ham end for nogen anden. Jeg tror, det er en overmaade usund Tilstand at komme ind i.

Det Spørgsmaal, jeg i Særdeleshed gerne vilde sige et Par Ord om, er Beskatningsreglerne. Her vil jeg slaa fast, at de henved 30 Mill. Kr. Beskatning er en ren og skær Formuebeskatning uden Progression. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer har over tænkt, hvad det betyder, at de demokratiske Partier i Virkeligheden fuldkommen forlader Progressionen i Formuebeskatningen, og dette uden samtidig i mindste Maade paa anden Vis at regne med, om der bag ved dette her staar en større eller mindre Skatteevne. Det kan være nødvendigt at gaa den Vej at forlade Progressionen, f. Eks. over for Indkomstkatten, men saa vil der dog altid bagved staa, at der alligevel er en vis sikker Skatteevne. Her gaar man, som sagt, den Vej, at aldeles uden Hensyn hertil opgiver man fuldkommen Progressionen, og saa siger man rørende, ikke mindst fra radikal Side — ja, den højt ærede Finansminister siger det vel for Resten omtrent ligesaa rørende —, at det, det kommer an paa her, er, at man bevarer Kapitalen intakt, og man skal ikke se saa nøje paa, om Renten bliver sat en Smule ned.

Nu vil jeg gerne spørge, om der er noget Menneske i denne Sal, som tror det mindste paa, at de Penge, der staar i Danmarks Sparekasser, stort set er ude i mindste Risiko i Henhold til den Stilling, de har som Sikkerhed. Jeg drister mig til at paastaa, at stort set er der ingen Sparekassepenge, der i fjerneste Maade er i Fare, men ikke desto mindre har man jo altsaa nu ved to Love, den tidligere vedtagne og dette Forslag her, i mange Tilfælde nedbragt Sparekasserenten med $1\frac{1}{2}$ pCt. Det vil altsaa sige, at den Mand, der ejer 1 000 Kr., lige gyldigt hvor stor eller hvor lille hans Indkomst er, skal aflevere 15 Kr. paa Grund af Indskriden fra det offentlige, altsaa faktisk som en Skat. Naar man nu betænker, at en Mand paa 3 000 Kr. her i København, med Fradragene for en Forsørger paa 1 600 Kr. — altsaa bortset fra, at der kan være Børn —, alt i alt skal betale 14—15 Kr. i Skat, saa vil dette sige, at blot denne Mand ejer 1 000 Kr., saa fordobler man hans Skat, har han 2 000 Kr.,